
Oost west

best

Deze drie vrouwen deden een 'Ik-vertrekje': verhuizen naar een ander land om een nieuw leven te beginnen. **Maar Shaniska, Stéphanie en Melanie besloten toch weer terug te keren naar Nederland.** "Elke dag zon, zee en strand is ook niet alles."

Genieten van
het Nederlandse
platteland.

Gezellig wandelen in
Nederland.

"Stoeien met
papa in het
water."

Shaniska vertrok toch weer van haar geliefde Curaçao

"Het was heel waardevol dat
de kindjes in Curaçao meer tijd
met papa konden spenderen."

**In januari 2022 vertrok
Shaniska (30) samen met haar
gezin naar Curaçao om daar
een nieuw bestaan op te bouwen.
Maar na een aantal maanden
sloeg de verveling toe...**

Shaniska: "Mijn man Michael (36) en ik zijn echte Curaçao-liefhebbers. Onze grootste wens was om daar voor langere tijd te wonen, maar wanneer, dat wisten we nog niet precies. Totdat ik in 2020 beviel van ons tweede kind, Logan. Onze dochter Olivia was een jaar daarvoor geboren, dus het was flink aanpoten thuis. Zo'n zes weken na Logans geboorte was ik toe aan meer tijd met z'n vieren. Daarom zei ik tegen Michael: 'Oké, laten we het doen. We gaan naar Curaçao.'"

Michael werkte bij de politie en had genoeg vrije dagen gespaard om in ieder geval zestien maanden onbetaald verlof op te kunnen nemen. Ik was op dat moment thuisblijfmoeder, dus we konden redelijk snel vertrekken. Voordat ik het wist, hadden we ons huis en bijna al onze spullen verkocht. Zo hadden we niks meer wat ons in Nederland hield. En wat er na die zestien maanden zou gebeuren, zagen we dan wel weer. Misschien zouden we er wel voor altijd blijven.

De eerste maanden op Curaçao bevielen

ons prima. Het leek wel een vakantie die nooit eindigde. Toch merkten we dat we een beetje een doel misten. In Nederland hadden we een ritme, op Curaçao leefden we echt met de dag. Vandaar dat we op het eiland mogelijkheden bekeken om een restaurant-boetiekhotel over te nemen. We waren al in onderhandeling met iemand, maar helaas zag diegene er op het laatste moment vanaf. Voor ons was het toen klaar. De kinderen gingen ook niet zo goed op de warmte en Olivia had een enorme hekel aan het strand. Tja, wat doe je dan op Curaçao? We hadden geen zin meer om naar een andere horecagelegenheid op

zoek te gaan en we verlangden terug naar ons oude leven en familie in Nederland.

Na een half jaar pakten we daarom onze spullen weer in.

Omdat we geen huis meer hadden, logeerden we de eerste zes weken bij mijn ouders. Daarna vonden we via via een mooie huurwoning, in dezelfde plaats als waar we voor Curaçao woonden. Sinds onze terugkeer is er veel veranderd. Zo werkt Michael inmiddels bij de gemeente en ik heb zelf ook een baan van 32 uur in de week in de horeca. Voor ons allemaal was dat even wennen, in Curaçao waren we 24/7 bij elkaar, de kinderen gaan nu drie dagen naar de opvang. Toch zou ik niet meer anders willen. Door ons avontuur in Curaçao besef ik meer dan ooit dat Nederland hét land is waar wij echt thuishoren. Natuurlijk, Curaçao blijft een prachtig eiland waar ik graag op vakantie ga, maar elke dag zon, zee en strand is ook niet alles. Geef mij dan maar liever ons koude kikkerlandje, want hier vervelen we ons nooit!"

**'Olivia, onze
oudste, had
een enorme
hekel aan
het strand'**

Hiken in Edale, 2013.

Stéphanie
keerde Groot-
Britannië de
rug toe

Met zoonfje Lucas in
Nederland, 2023.

Het huis waar Stéphanie in 2012
in Stockport woonde.

Hiken in Wales met
haar vader, 2012.

‘Ik kon niet
wennen aan
de Engelse
werkcultuur’

Stéphanie (37) verhuisde in 2012 naar het Engelse Stockport om daar als hoofd- en eindredacteur van een succesvol magazine aan de slag te gaan. Het was een droom die uitkwam, maar toch was ze niet gelukkig. “Voor mijn gevoel was ik voor hen die gekke buitenlander die te direct was.”

Stéphanie: “De taal, de natuur, de sfeer: ik ben altijd al gek geweest op alles wat met Engeland en Ierland te maken heeft. Daarom studeerde ik na mijn studie journalistiek ook Keltische taal en cultuur. Hoe meer ik erover leerde, hoe groter mijn wens werd om ooit in een van de twee landen te gaan wonen. Uiteindelijk kwam ik via mijn zusje in 2012 in Wales terecht. Zij had daar in 2010 stagegelopen en toen ik haar kwam opzoeken, boekten we een tour bij een archeologe die veel interessante dingen over Engeland en Wales wist te vertellen. Op haar beurt was ze gecharmeerd van mijn kennis van de Keltische taal en cultuur en al snel vroeg ze of ik voor haar in Wales wilde komen werken. Een prachtige kans die ik aangreep, maar helaas werd het geen succes. Laat ik het zo zeggen: mijn nieuwe werkgever was niet stabiel genoeg om onze samenwerking goed van de grond te krijgen. Daarom besloot ik er na twee maanden mee te stoppen. Maar terug naar Nederland wilde ik niet. Gelukkig zag mijn moeder een vacature voor een hoofd- en eindredacteur van een populair craftmagazine in Engeland en tot mijn grote vreugde werd ik aangenomen. Vandaar dat ik naar het Engelse Stockport verhuisde. Met veel geluk vond ik een appartement. Het was oud en koud, maar ik was blij dat ik in ieder geval iets had. Mijn nieuwe baan was leuk, maar ik voelde me erg alleen. Het sociale netwerk dat ik in Nederland had, had ik daar namelijk niet. Bovendien kon ik niet echt wennen aan de Engelse werkcultuur. Nederlanders zijn vaak direct en houden van korte lijntjes, maar zo werken ze in Engeland absoluut niet. Alles moet via de manager van een andere manager besproken worden en dat duurt meestal eindelijk. Voor mijn gevoel was ik voor hen die gekke buitenlander die te direct was. Na twee jaar was ik er klaar mee. Daarom zegde ik mijn baan op en verhuisde ik terug naar Nederland, waar ik wel vrienden en familie had. Vervolgens richtte ik me op het schrijven voor en coachen van ondernemers. Nu woon ik alweer negen jaar in Nederland en heb ik een lieve partner en een zoon. Spijt van mijn remigratie heb ik niet, maar soms denk ik wel: hoe zou het zijn geweest als ik daar was gebleven? Ondanks alles blijft Engeland voor mij een bijzonder land waar ik met mijn gezin graag nog eens naar terugga. Dan kan ik ze eindelijk laten zien waar ik heb gewoond en gewerkt, want hoe het ook gelopen is: het was een van de belangrijkste periodes in mijn leven.”

Vlak voordat ze het vliegtuig instapten om naar Nederland te emigreren. 20 december 2020.

Melanie keerde met haar gezin terug uit Turkije

Met het hele gezin in Turkije.

Bruiloft op 4 september 2012.

Nadat Melanie (33) tijdens een vakantie in het Turkse Alanya haar man Cihat (33) ontmoette, emigreerde ze voor hem naar Turkije. Daar kregen ze drie kinderen, maar door de pandemie besloten ze eind 2020 te verhuizen naar Nederland. "Voor nu blijven we waar we zijn, maar ik sluit niet uit dat we in de toekomst wéér emigreren."

Melanie: "Ik was 20 toen ik tijdens een zonzakantie in Turkije verliefd werd op Cihat. Ruim een jaar later verhuisde ik naar Alanya om bij hem te zijn. We trouwden en kregen drie kinderen: Aleyna (9), Miraç (7) en Asena (3). Twee jaar na de geboorte van Miraç hadden Cihat en ik het er weleens over om naar Nederland te verhuizen. Cihat wilde dat graag, omdat hij daar meer kansen zag voor onze toekomst, maar ik had er niet zo'n behoefte aan. Waarom zou ik? We hadden het toch goed in Turkije? Totdat ik in september 2020 met de kinderen op vakantie was in Nederland. In Turkije hadden we net een lockdown achter de rug en die was veel strenger dan in Nederland. Zo waren de scholen maandenlang dicht en mocht ik met de kinderen niet op straat. Van familie en vrienden hoorde ik dat de scholen in Nederland zo lang mogelijk openbleven. En toen ze dicht moesten, was het thuisonderwijs goed geregeld. Dat in tegenstelling tot Turkije. Bij ons zaten kinderen zes uur lang achter een

computer en dat hielden ze niet vol. Daarbij komt dat het onderwijs in Turkije anders is geregeld. Je gaat óf naar het staatsonderwijs óf naar een dure privé-school. Omdat we voor het laatste geen geld hadden, gingen onze kinderen naar een staatschool, wat betekende dat ze in een grote klas van 35 tot wel 40 kinderen zaten. En dat terwijl mijn zontje ADHD en autisme heeft. Terug in Turkije had ik het er met Cihat over. Moesten we voor de kinderen dan toch maar naar Nederland gaan, zodat ze beter onderwijs konden krijgen? We besloten de sprong te wagen en wonen sinds eind

2020 in Nederland. Hoewel de kinderen hier beter op hun plek zijn op school, twijfelen Cihat en ik toch of we wel de juiste keuze hebben gemaakt. Turkije voelt echt als ons thuisland en we missen onze familie daar enorm. Zij vonden het erg moeilijk dat we weggingen, dus 's zomers gaan we vaak bij hen op bezoek. Ergens wil ik dus graag terugverhuizen. Voor de Nederlandse familie zou dat minder impact hebben dan voor de Turkse familie. Mijn familieleden waren het al gewend dat we elkaar maar een paar keer per jaar zagen. Dankzij een goedlopend bedrijf dat we ook vanuit Turkije kunnen runnen, hebben we inmiddels de financiële middelen om de kinderen naar een privéschool te laten gaan. Dat is het probleem dus niet. Toch pak je met drie jonge kinderen niet snel je koffers om opnieuw ergens te beginnen. Ze zijn hier net gewend. Voor nu blijven we dus waar we zijn, maar ik sluit niet uit dat we in de toekomst weer emigreren. We laten het maar op ons afkomen."

'Hier krijgen de kinderen beter onderwijs'